

[Finansministeren.]

ling er tillige visse stillinger behandlet i lønningrådet.

Til de konkrete forslag gående ud på, at der bør sikres en sammenhæng og en samtidighed mellem nyoprettelse af stillinger og stillingsnedlæggelser, skal jeg blot sige, at der ved bedømmelsen af de af ministerier og styrelser fremsatte stillingsforslag selvfølgelig foretages en konkret vurdering af det arbejdsmæssige behov, herunder om arbejdet kan udføres af et personale, som allerede er ansat, og hvorvidt stillingsoprettelserne skal betinges af nedlæggelsen af eksisterende stillinger.

Ud over den konkrete bedømmelse af de enkelte forslag foretager regeringen også en generel styring ved fastsættelse af rammer for antallet af heltidsstillinger, de såkaldte personalelofter, inden for de enkelte ministerområder, sådan som det finder sted i forbindelse med finansministeriets indkaldelse af ministeriers og styrelser bidrag til finanslovsforslaget. For fuldstændighedens skyld skal jeg da også sige, at administrationsdepartementet løbende gennemfører rationaliseringer med henblik på formindskelse af personaleforbruget.

Generelt, således som fremskridtspartiet foreslår det, at binde sig til at vente med oprettelse af nye stillinger, til et tilsvarende antal stillinger var nedlagt, ville få helt uacceptable konsekvenser for det arbejde, som f.eks. folketinget i medfør af ny lovgivning pålægger administrationen. Det måtte jo i virkeligheden kræve, at der opbyggedes en beholdning af stillinger, f.eks. i forbindelse med ledighed, til brug for kompenserende nedlæggelser, men der må forudses at være store problemer med fastlæggelsen af størrelsen af en sådan pulje, og hertil kommer, at det vil være nødvendigt at etablere en administration, der kan foretage udvælgelsen blandt de ledige stillinger — det drejer sig jo om ca. 7.000 årligt, som ønskes nedlagt.

Med de bemærkninger, jeg her har gjort, har jeg kun taget stilling til den statslige sektor, for kompetencen til at oprette stillinger i den kommunale sektor ligger jo i de enkelte kommuner.

Det var for så vidt den første del af fremskridtspartiets forslag.

Med hensyn til den anden del af forslaget

skal jeg kun sige, at det indebærer en tvangsmæssig overflytning af offentligt ansatte inden for den offentlige sektor, og jeg er nødt til at gøre opmærksom på, at der i denne forbindelse rejser sig en række retlige problemer i forhold til grundloven og i forhold til den gældende tjenestemandsløvgivning, for så vidt angår statsansatte tjenestemænd. En tvangsmæssig forflyttelse vil for denne gruppe ansatte i en række tilfælde også kunne udløse krav om afsked med pension.

En gennemførelse af fremskridtspartiets forslag nødvendiggør, sådan som det også fremgår af partiets egne bemærkninger til forslaget, indberetning om hver enkelt ledigbleven stilling inden for den offentlige sektor til et administrativt organ, og ved nybesættelser vil det være nødvendigt, at det administrative organ har fuldstændige oplysninger om samtlige ansatte, deres uddannelsesgrad, deres erfaring, deres arbejdsområde osv., for at man kan overflytte personer til de ønskede stillinger. En ansættelseskontrol af denne art omfattende samtlige offentlige stillinger vil kræve et meget betydeligt administrativt apparat eller — undskyld udtrykket — et meget betydeligt papirusseri.

Endvidere må det også forudses, at forslaget vil give store praktiske problemer, da det ikke generelt kan forudsættes, at der inden for det ansatte personale er personer med netop de uddannelsesmæssige kvalifikationer, som er nødvendige til bestridelse af de ønskede stillinger.

Derfor må regeringen afvise fremskridtspartiets konkrete forslag. Dette forslag giver efter vores overbevisning ikke nogen anledning til særlige eller alvorlige overvejelser.

Men selve sagen, nemlig stigningen i det offentliges personaleforbrug, må give anledning til alvorlige overvejelser, og der skal ikke være nogen tvivl om, at vi ønsker, at den overordnede styring af personaleforbruget bliver styrket. Jeg vil i den forbindelse gerne nævne to ting.

Tjenestemandskommissionen af 1965 pegede på nødvendigheden af etablering af bredere ansættelsesområder i staten som forudsætning for tilvejebringelse af et smidigere tjenestemandssystem, sådan at der herved blev mulighed for i en hastigt skiftende udvikling at foretage en tilpasning